

Hriešnici

metafora

Hriešnici

Yrsa Sigurðardóttir

Yrsa Sigurðardóttir

Hriešnici

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Metafora

Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1

www.grada.sk

Tel.: +421 2 556 451 89

ako svoju 460. publikáciu.

Syndafall, vydané vydavateľstvom *Veröld Publishing*, Reykjavík v roku 2025,

do slovenčiny preložil Michal Zidor.

Jazyková redakcia Marek Zákopčan

Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová

Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Copyright © Yrsa Sigurðardóttir 2025

Vydanie 1., 2026

Počet strán 304

Tlač TBB, a.s.

Published by agreement with Salomonsson Agency

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2026

Translation © Michal Zidor, 2026

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude **trestne stíhané**.*

*Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané**.*

ISBN 978-80-8305-404-2 (ePub)

ISBN 978-80-8305-403-5 (pdf)

ISBN 978-80-8305-402-8 (print)

PROLÓG

Volala sa Hrafninn Geirlausdóttir, všetci jej však vraveli Tinna. K Tröstovi ju prvýkrát poslali pred vyše dvadsiatimi rokmi. Odvtedy mu prešlo rukami nespočetné množstvo pacientov a väčšina z nich mu v pamäti neuviazla. Na Tinnu však nemohol zabudnúť, hoci jej návštevy v priebehu rokov preriedli a nakoniec k nemu prestala chodiť.

Ako dieťa ochorela na zápal mozgových blán a ohluchla. Tröst ju prvýkrát vyšetruoval, keď ešte ležala na detskom oddelení, vyplašene vyvalovala oči a hlava sa jej točila. Všetky vyšetrenia jednoznačne potvrdili, že dievča prišlo o sluch – podľa jeho úsudku natrvalo. Zatiaľ bola ešte príliš zoslabnutá na to, aby si zmenu naplno uvedomovala. Napriek tomu ho prekvapilo, že nikdy ani nezakašľala, ani nezaplakala. Nepovedala ani slovo a počas prehliadky nenariekala a nekričala, hoci vyšetrenie niektorými prístrojmi bolo nepríjemné. Všetko vydržala a v najhorších chvíľach len zavrela oči.

Aj jej rodičia sedeli počas vyšetrenia bez slova. Držali sa za ruky a Tröst chvíľami kútikom oka zahliadol, ako im zbeleli kĺby. Ich vydesené pohľady úplne chápal. Pred niekoľkými dňami mali zdravú dcéru a zrazu sa všetko zmenilo. Bola to pre nich rana

a zatiaľ si ešte neuvedomili, že nenastal koniec sveta. Situáciu navyše zhoršovala skutočnosť, že dcéra ochorela v čase, keď odišli na sever na výročnú oslavu. Všetko, čo sa stalo, si preto kládli za vinu, hoci to bol nezmysel. Podľa lekára, ktorý dievča prijal ako prvý, by rodičia jej chorobu len ťažko odhalili skôr než jej brat. Keď infekcia dosiahla závažné štádium, šlo o hodiny, nie o dni. Brat si rozhodne zaslúžil pochvalu za to, že zareagoval včas. Inak by mohli byť následky ešte horšie než strata sluchu.

Keď Tröst vyšetroval Tinnu prvýkrát, celý čas sa snažil stáť medzi ňou a rodičmi, aby nevidela, ako ich to trápi. Už aj tak niesla dosť ťažké bremeno. Rovnako vždy postupoval aj potom. Tinna uňho bola veľakrát. Párkrát sa aj stretol s jej rodičmi bez nej. Vysvetľoval im, aké má ich dcéra vyhliadky a čo je v danej situácii najvhodnejšie. Ako sa dalo očakávať, vkladali neprimeranú nádej do liečebných metód, ktoré našli na internete. Tröst im preto musel dlho objasňovať, že indická liečba kmeňovými bunkami ani iné neoverené zázračné metódy zo zahraničných internetových diskusií by nikam nevedli.

Schôdzky mali, samozrejme, aj iný účel, než iba hasiť plané nádeje. Tröst hovoril aj o kochleárnej implantácii, ktorá bola práve na vzostupe. Operáciu Tinne odporučil, stačilo už len overiť, či je vhodnou kandidátkou. Síce by nepočula rovnako ako predtým, ale počula by. Zvyknúť si na zmenu by vyžadovalo určité úsilie, nebol by to však neprekonateľný problém. Tinna by mala výhodu v tom, že donedávna počula, a tak by proces adaptácie prebiehal ľahšie než u pacientov, ktorí sa bez sluchu narodili alebo oň prišli už dávno. Keby sa ukázalo, že Tinna operáciu podstúpiť nemôže, alebo keby zákrok odmietli, musela by sa naučiť znakovú reč a odčítať z pier a zvyknúť si na to, že nepočuje. Upozornil ich, že by s rozhodnutím nemali dlho otáľať, pretože slimák vo vnútornom

uchu môže časom skostnatieť, čo by operáciu skomplikovalo alebo dokonca znemožnilo.

Napriek jeho radám rodičia implantáciu odmietli a zvolili druhú možnosť. Nateraz, ako tvrdili. Chceli počkať, kým sa bude dcéra schopná rozhodnúť sama. Operácie detí neboli v tom čase také osvedčené ako teraz, po dvadsaťjeden rokoch. V debata o implantácii vládla značná skepsa, predovšetkým v komunite nepočujúcich. Ich odpor čiastočne vychádzal zo snahy brániť rôznorodosť a zamedziť vymiznutiu ich materského jazyka, znakovkej reči. Tröst ako počujúci človek takú argumentáciu nechápal, no rešpektoval ju. Okrem toho si uvedomoval, že implantácia nevráti nepočujúcemu človeku sluch ako mávnutím čarovného prútika, pretože pacient prestane počuť, hneď ako sa prístroj vypne. Jeho úlohou nebolo pacientov súdiť alebo im niečo prikazovať, iba ich zoznámiť s možnosťami, vymenovať výhody a nevýhody operácie a nechať každého urobiť vlastné rozhodnutie.

Tröst celé roky sledoval, ako sa Tinna vyrovnáva s ťažkosťami spojenými so stratou sluchu. Prekvapovala ho jej vytrvalosť a odhodlanie pri učení sa znakovkej reči a zvládání ťažkostí. Nikdy sa nestal svedkom záchvatov hnevu, plaču či namrzenosti, ktoré by boli úplne normálne. Samozrejme, mohla byť náhoda, že Tinna neprejavovala v jeho prítomnosti žiadne prehnané emócie, keď sa však na to opýtal vyučujúcich znakovkej reči a osobných asistentov, tiež si nič také nevšimli. Tinna sa zúčastnila všetkých lekcií a riešila úlohy s jediným cieľom – naučiť sa čo najviac. Napriek úsiliu vyučujúcich však odmietala hovoriť, hoci toho bola nepochybne schopná. Taká zanovitosť spolu s absenciou hnevu či smútku bola nezvyčajná, a tak mal Tröst podozrenie, že choroba spôsobila aj nejaké poškodenie mozgu. Všetky testy však preukázali štandardnú inteligenciu aj emočné reakcie.

Trösta napriek tomu znepokojovalo, že jej mlčanie pri prvom vyšetrení nebolo spôsobené len zoslabnutosťou. Aj potom ju sotva počul dýchať, nič iné. Rodičia mu povedali, že doma to s ňou vyzerá rovnako. Tinna prestala vydávať akékoľvek zvuky – cez deň aj v spánku. Rodičia to považovali za následok straty sluchu a veľmi sa čudovali, že to vôbec nie je bežné. Nič však nenasvedčovalo tomu, že by šlo o známku skrytého ochorenia, a tak Tröst rodičov upokojil a uistil, že sa to síce nestáva často, ale nie je čoho sa báť, deti sa s takou skúsenosťou vyrovnávajú rôzne. Síce to nebola celkom pravda, Tröst sa však snažil obavy rodičov skôr zahnať, než aby ich podnecoval celou pravdou. Navyše mal dojem, že Tinna je na svoj vek mimoriadne odolná a nenechá sa ničím rozhodiť.

Časom Tröst spoznal aj jej inú stránku. Vtedy už bola v puberte a rodičia usúdili, že je dosť stará na to, aby sa sama rozhodla, či implantáciu chce. Napriek jeho očakávaniam sa operácii urputne bránila. Nechcela ustúpiť ani o milimeter a všetky argumenty odmietala. Snažil sa jej vysvetliť, že implantát by zlepšil kvalitu jej života, zvýšil bezpečnosť a rozšíril budúce možnosti, ona na to však vôbec nebrala ohľad. Obratnými prstami veľmi dôrazne ukazovala „nie“. Do plnoletosti jej zostávalo ešte niekoľko rokov a rodičia sa už prikláňali k Tröstovmu názoru, nechceli však dcéru do ničoho nútiť proti jej vôli. Iba sa ju zo všetkých síl snažili presvedčiť, no márne.

Jej rozhodnutie rodičov hlboko trápilo. Všetky testy potvrdzovali, že implantácia by pre Tinnu stále bola vhodná, prinajmenšom na jednej strane hlavy. Navyše by mohla ťažiť z toho, že predtým počula. Oba sluchové nervy mala zdravé a nepoškodené. Jeden zo slimákov vo vnútornom uchu jej od narodenia ešte neskostnatel, preto by nebol problém zaviesť doň zväzok elektród. Dokonca aj pri druhom uchu ešte existovala určitá nádej.

Proti operácii, naopak, hovorilo máločo, okrem Tinninho tvrdohlavého odporu.

Tröstovi sa nepodarilo Tinnu primäť k tomu, aby mu vysvetlila, prečo operáciu odmieta. Preto si musel dôvod domyslieť sám. Vedel, že časť nepočujúcich s implantáciami stále nesúhlasí, a Tinna mohla byť jednou z nich. Bolo aj možné, že ju odradili nejaké odstrašujúce príbehy. Prieskumy ukazovali, že tretina pacientov operáciu do istej miery ľutuje. Tým, ktorí niekedy v živote počuli, vadilo, že sluch nefunguje rovnako ako predtým. A tí, ktorí sa už ako nepočujúci narodili, si s novým zmyslom niekedy nevedeli rady, ak zákrok neprebehol včas. Takí ľudia premýšľali v znakovkej reči a ich myseľ nebola vôbec napojená na zvuky, a tak im pochopiteľne trvalo dlho, kým si na to privykli. Keď si Tröst predstavil, že by zrazu získal nový zmysel, nevedel, či by mu bol na úžitok, alebo skôr príťažou.

Tröst zo zvyku jemne zaklopal na dvere nemocničnej izby. Bolo to, samozrejme, zbytočné, pretože Tinna ho nepočula. Pootvoril dvere, strčil dovnútra hlavu a uvidel, že Tinna leží pod pokrývkou a hľadá na strop. Ľavú ruku mala položenú na operadle pripevnenom k posteli a omotanú obvazom, ktorý pripomínal boxerskú rukavicu. Peknú tvár mala otlčenú, odretú a plnú modrín, boli to však len povrchové zranenia, ktoré sa čoskoro zahoja. S ľavou rukou to vyzeralo horšie. Dva prsty mala Tinna tak závažne polámané, že nebolo isté, či jej zostanú.

Tinna naďalej patrila medzi Tröstových pacientov, preto mu z nemocnice dali vedieť, že ju tam priviezli. Nazrel do jej dokumentácie a zistil, že ju zrazilo auto. Nedávala pozor pri prechádzaní cez cestu a nepočula, že sa blíži vozidlo. Celá situácia zodpovedala jednému zo scenárov, ktorými sa ju predtým snažil primäť k implantácii a vysvetľoval jej, že by pre ňu bolo bezpečnejšie, keby

bola schopná vnímať okolité zvuky. K ničomu to neviedlo, pretože v puberte pre ňu bezpečnosť nepredstavovala prioritu. Teraz si to už možno rozmyslela, preto sa rozhodol za ňou zájsť.

Pristúpil bližšie a Tinna k nemu obrátila hlavu. Tröst ovládal znakovú reč, a tak jej rukami vyjadril pozdrav, ktorý zároveň vyslovil nahlas: „Dobrý deň, Tinna. Pamätáte si ma?“

Tinna zľahka prikývla. Potom zdvihla z prikrývky pravú ruku a slabo ňou zamávala. Prinútila sa k úsmevu, ktorý však takmer okamžite zmizol.

Tröst pristúpil bližšie, vzal z nočného stolíka tablet, vytiahol z jeho puzdra dotykové pero a podal jej ho, aby sa s ním mohla dorozumievať bez obmedzení. Inak by to zvládala ťažko, keď mala jednu ruku odstavenú. Keby o zranené prsty prišla, ovplyvnilo by to nielen jej schopnosť vyjadrovania v znakovkej reči, ale aj celý jej život. Vedel, že vyštudovala výtvarné umenie a živí sa ako maliarka a ilustrátorka. Maľovala pravou rukou, takže zranenie na ľavej nehralo zásadnú úlohu, ale čo keby si nabudúce poranila pravú? Nebola hlúpa, a tak sa dalo predpokladať, že práve teraz je načas, aby prehodnotila svoj postoj k implantácii.

„Je mi veľmi ľúto, čo sa vám stalo,“ povedal Tröst a myslel to naozaj úprimne. Nehodu síce považoval za príležitosť, aby Tinnu konečne priviedol k rozumu, to však neznamenalo, že by mal z jej zranenia radosť. Naopak. „Som však rád, že to nedopadlo horšie.“

Tinna kývla smerom k ľavej ruke a potom sa obrátila späť k nemu. Bol u nej zvyknutý na tvár bez výrazu, no teraz, keď ju mala otlčenú, napuchnutú, odretú a zalepenú náplastami na miestach, kde bolo nutné rany zašit', jej zamrznutá mimika akoby sa roztopila. Prvý raz dokázal z jej tváre vyčítať, ako sa cíti. Nemohol očakávať, že bude žiarieť šťastím, napriek tomu ho bodlo

pri srdci, keď u nej ako prvú rozpoznateľnú emóciu uvidel drvivý smútok a zrejme aj beznádej.

Keď v detstve ohluchla a odznel prvotný šok, Tinna nielen mlčala, ale nedávala najavo pocity ani výrazom tváre. O všetky emócie sa postarala plačúca matka, zatiaľ čo otec sa snažil ovládať. Sedel so zaťatými zubami, škrípал nimi a počúval, ako jeho žena dáva priechod svojim obavám. Tie sa týkali rôznych vecí, najviac ju však trápil dcérin zmarený sen stať sa policajtkou a aj to, že nikdy nebude mať obľúbenú pesničku. Tröst sa ako chlapec túžil stať potápačom a pripadalo mu zbytočné robiť vedu z toho, o akom povolání sníva osemročné dieťa. Sklamanie z toho, že si Tinna nikdy nenájde obľúbenú pesničku, však úplne chápal. Rovnako ako slzy preliate nad tým, že Tinna si už nikdy nevychutná vtáčí spev, nepošepká kamarátke do ucha nevinné tajomstvá ani si nevypočuje tie jej. Reakcie matky mu v každom prípade pripadali zdravšie než potláčaný žiaľ otca. Vedel, že zložitý pocity si nakoniec vždy nájdu cestu von, a pripadalo mu vhodnejšie dovoliť im to hneď.

Tinnina ľahostajnosť sa však od správania jej otca zásadne líšila. Nezdalo sa, že by sa usilovne snažila ovládať. Naopak, vyzeralo to, že keď sa prebrala z bezvedomia, skutočne sa so svojím údelom zmierila a od tých čias sa už nikdy neobzerala späť.

Až doteraz.

Tröst si pritiahol stoličku a posadil sa vedľa postele. Sledoval, ako Tinne steká po tvári slza priamo do rany. Soľ ju štípala, Tinna trochu skrivila tvár a odvrátila sa. Tröst počkal, kým sa naňho opäť pozrie, pretože nemalo cenu ukazovať znaky, kým ho nevnímala. Keď sa k nemu konečne obrátila, ešte raz sa ju pokúsil presvedčiť, aby vzala do úvahy implantáciu. Vysvetlil jej, že po dvadsiatom prvom roku života bude procedúra zložitejšia,

možno dokonca neuskutočniteľná. Dodal však, že nepozná nikoho, kto dokáže prekonávať ťažkosti lepšie než ona. A že ak sa na operáciu odhodlá, vráti sa jej väčšina možností, ktoré od detstva stratila. Zároveň sa zvýši jej bezpečnosť, takže sa už nikdy nestane obeťou vážnej nehody len preto, že nepočuje zvuk dopravy. Zmienil aj ďalšie výhody – zlepšenie sociálnych schopností, chodenie do divadla a vtáčí spev, ktorý jej matke vtedy vohnal slzy do očí.

Komunikácia v znakovkej reči trvala výrazne dlhšie, než keby Tröst hovoril nahlas. Znaký pre niektoré slová nepoznal, preto ich musel hláskovať. Síce si predsavzal, že sa kvôli nepočujúcim pacientom v znakovkej reči zdokonalí, no k dokonalosti mal ešte ďaleko. Napriek tomu sa s nimi zvyčajne dokázal dorozumieť, keď mal dosť času.

Nechcel Tinne pripomínať, že by mohla prísť o prsty. Niežeby sa ponáhlal, nikto naňho nečakal a pracovný deň sa už končil. Nerád by ju však strašil takým nešťastím, pretože by si nepochybne domyslela všetky dôsledky. A nakoniec to ani nebolo potrebné.

Tinna napísala odpoveď dotykovým perom na tablet a otočila displej k nemu. V porovnaní s jeho rukopisom to vyzeralo, akoby písala podľa šablóny. „Áno, súhlasím.“

Tröst sa usmial. Nečakal, že pacientka prijme jeho návrh na prvý pokus. Hľadela mu priamo do tváre, a tak sa rozhodol namiesto písania hovoriť. Vedel, že Tinna dokáže odčítať z pier. Pre istotu použil aj znakovú reč, hoci v nej nevedel tvoriť súvislé vety. „Nebudete to ľutovať, Tinna. Urobím všetko, čo bude v mojich silách, aby ste časom boli s výsledkom spokojná.“

Tinna opäť písala. Tentoraz sa na displeji objavilo jediné slovo: „Chyba.“

„Dám si záležať. Vynasnažím sa neurobiť žiadnu chybu.“

Tinna zavrtela hlavou a tvár sa jej okamžite skrivila, po nehode zrejme trpela silnými bolesťami hlavy. Napísala na displej: „Toto je chyba. Ale musím sa s tým zmieriť. Či nie?“

Tröst odpovedal iba prikývnutím, v danej situácii mu to pripadalo najvhodnejšie. Slová boli zbytočné.

Alebo sa mýlil?

Prvýkrát za celý čas, čo vykonával implantácie, o svojom odporúčaní zapochyboval. Rozhodne operáciu neodporúčal bez rozmyslu všetkým sluchovo postihnutým pacientom, ktorí k nemu prišli. Napríklad, ak mal niekto aspoň zvyšky vlastného sluchu, implantácia by mu nemusela prospieť, pretože by ho definitívne zbavila prirodzeného sluchu. Niekedy však bolo také riešenie zjavné, ako v prípade Tinny. Preto ho vlastné pochybnosti prekvapili.

Rozlúčil sa a sľúbil, že sa za Tinnou zastaví ďalší deň, aby mohli zákrok v pokoji prebrať, objednať ju na vyšetrenie a stanoviť plán. Tinnu zrejme nezaujímal, čo jej vraví, pretože mu hľadela do očí, nie na pery alebo pohyby prstov. Akoby sa mu snažila čítať myšlienky a zistiť, či má rovnaké pochybnosti ako ona. Vzápätí tú nezmyselnú predstavu zahnal a obrátil sa na odchod.

Vo dverách sa ešte otočil a zopakoval, že sa vráti zajtra, Tinna sa však medzitým vrátila k svojej predchádzajúcej činnosti – bez jediného žmurknutia zízala na strop.

Čo ak mala Tinna pravdu a implantácia bola chyba? Trösta opäť zachvátili pochybnosti, a tak radšej rýchlo opustil izbu. Keď za sebou zavrel dvere, trochu sa mu uľavilo, no nedokázal sa nepríjemného pocitu celkom striasť. Namiesto toho, aby zamieril domov, navštívil inú lekárku a zoznámil ju s Tinninou anamnézou. Kolegyňa potvrdila jeho záver, že kochleárna implantácia je v danej situácii najvhodnejšia a mala sa uskutočniť už dávno. To ho upokojilo, nie však úplne. Nedokázal si svoju nezmyselnú

úzkosť vysvetliť, možno bol iba prepracovaný alebo sa uňho začínala chrípka.

Keď si šiel večer ľahnúť, s údivom si všimol, že má na predlaktí husiu kožu. To sa mu takmer nikdy nestávalo, pretože bol mimoriadne teplokrvný. Tušil, že to nemá nič spoločné s chladom v miestnosti ani s teplotou jeho tela. Nemal zvýšenú teplotu ani sa mu nepokazilo kúrenie. Zimomriavky mal na tele kvôli Tinne. A najhoršie na tom bolo, že si vôbec nevedel vysvetliť prečo.

SÚČASNOSŤ

1. kapitola

OKTÓBER

V žiadnom inom aute na ulici nikto nesesedel, Lena bola jediná. Okolo nej stála kopa áut, väčšina z nich však bola zaparkovaná vo vjazdoch a šoféri dávno odišli domov. To bola smola. Lena si priala, aby pri chodníku parkovalo viac vozidiel, pretože potom by ona a jej auto nepôsobili tak nápadne. Upokojovala sa tým, že okolo takmer nikto neprechádza, občasní chodci si ju však zvedavo prezerali. Tvárili sa, akoby ju upodozrievali z nejakých nekalých úmyslov. Dôvodom bolo pravdepodobne to, že sa neustále ošívala, poposedávala a zízala pred seba. Nikdy sa nedokázala tváriť akoby nič, hoci opak bol pravdou.

Otvoreným okienkom sa dovnútra tlmene niesla hudba. Stále dookola hrali rovnaké pesničky, vždy o čosi hlasnejšie. Lena pred domom čakala už dlho, takže ju to neprekvapovalo. Pravidlo číslo jeden na večierkoch znelo, že hudba sa postupne zosilňuje. Aj hostia potom začnú hovoriť nahlas, takže opilecké reči je zreteľne počuť a nikto ich neprepočuje. Aspoň takú mala Lena skúsenosť a zdalo sa, že dnešný večierok nie je výnimkou.

Okolím sa niesla ozvena hlasného pokrikovania tínedžerov, ktorí sa chvíľami dokonca s nevalným úspechom pokúšali do hudby spievať.

Lena na chvíľu spustila oči z domu a pozrela sa na hodinky na palubnej doske. Do polnoci chýbalo desať minút. Teraz už určite mohla dcére zavolať. Dohodli sa, že ju vyzdvihne o polnoci, a nepochybne nebolo od veci dať jej vedieť, že už dorazila. Eva potom mala ešte desať minút na to, aby sa rozlúčila, obliekla si bundu, obula sa a došla k autu.

Najprv však Lena naštartovala motor a pustila kúrenie naplno. V aute bolo dosť chladno, čo by ju mohlo prezradiť. Eva nemusela vedieť, že matka celý čas čakala pred domom, kam ju довiezla. Ako jediná zo všetkých rodičov. Ostatní svojich potomkov vysadili pri krajnici a odišli. Lena nepotrebovala žiadnu mimoriadnu intuíciu na to, aby pochopila, že s prvým skutočným večierkom v živote nemali takú skúsenosť ako ona. Mala v úmysle zaistiť, že jej dcéru rovnaký osud nepostretne.

Vedela, že sa neupokojí, kým Eva nebude sedieť vedľa nej a hnevať sa, že musela z večierku odísť skôr než ostatní. Žiaden iný rodič zatiaľ neprišiel a nikto z Eviných spolužiakov z domu neodišiel. Na chodníku stálo rovnaké množstvo elektrických kolobežiek, ako keď Eva vystupovala z auta. Lene však bolo celkom jedno, že ju dcéra zasype výčitkami. Pustí ich jedným uchom dnu a druhým von. Keby jej na tom záležalo, mohla by ich ľahko umlčať. Stačilo by sa Eve zveriť, čo sa v jej veku prihodilo jej samej. To však nemala v pláne, rozhodla sa radšej vydržať trochu mrmlania. Celé roky si ten strašný večer nechávala pre seba a dcére o ňom nechcela povedať nikdy. Musela si vystačiť s mnohokrát opakovaným dohovaraním, na čo si má Eva dávať pozor, s rôznymi príkazmi a zákazmi a s tým, že na dcéru dôkladne dozerala.

Lena si už zvykla na to, že v nej starosti o dcéru otvárajú staré rany. Stalo sa to tak dávno, že ani nevedela, ktoré spomienky sú celkom presné a čo si domyslela alebo pozmenila. Vlastne v tom nemala úplne jasno ani vtedy, bola opitá a priebeh udalostí si vybavovala len útržkovito. Možno to bolo lepšie, aj tak si tých ohavností pamätala viac než dosť.

Vtedy šla prvýkrát na večierok, mala takmer šesťnásť rokov a jej trieda, prvý ročník strednej školy, usporiadala ples. Tam prebiehalo všetko výborne a Lena sa dobre bavila. Možno sa len odviazala o trochu viac, než mala vo zvyku. Až na nasledujúcom večierku so staršími študentmi sa začala správať ako idiot a všetko sa vymklo spod kontroly. Nedokázala sa ovládnuť, hádzala do seba všetky drinky, ktoré jej kto podal, a opila sa do nemoty. Neudržala ani myšlienku, ani rovnováhu.

Za bežných okolností by jej pribehla na pomoc kamarátka Olla a odvieďla by ju domov, skôr než sa všetko pokazilo. Lenže Olla bola práve v cudzine na sústreďení gymnastov, takže Lenu nemohla ani zachrániť, ani ju v nasledujúcich dňoch utešovať.

Namiesto toho sa okolo nej začal motať jeden chlapec z večierka. Nepoznala ho, ale zachytil ju, keď padala, a potom ju nechal opierať sa oňho. Predstavil sa, chodil na inú školu než ona. Presvedčil ju, že takto to ďalej nejde, že musí ísť domov. Že jej pomôže do taxíka.

Alebo to aspoň tvrdil.

V skutočnosti jej veľmi nepomohol, keď ju bezbrannú odtiahol von, schoval sa s ňou za odpadkové koše a surovo ju znásilnil.

Keď bolo po všetkom, počula, ako do niečoho uderel. V prvej chvíli si pomyslela, že to znamená, že sa na seba hnevá a ľutuje to. Zrejme sa však mýlila, úder mal asi skôr byť akýmsi víťazným gestom. V každom prípade ju tam nechal ležať v mraze bez bundy,

vrátil sa na večierok a jej ďalší osud ho vôbec nezaujímal. Lena si pripadala ako obal na jedno použitie, ktorým sa niekto netrafil do koša, pri ktorom ležala. Mohla len čakať, kým ju odnesie vietor a nič po nej nezostane.

Celú večnosť zostala ležať na špinavom a mokrom chodníku, natolko opitá a v šoku, že sa nedokázala postaviť. Počas útoku sa jej hlava zaklinila medzi košmi, takže sa musela pozeráť priamo pred seba. Mohla si vybrať medzi hviezdou oblohou a medvedíkom na okne izby v dome. V tom zvláštnom rozpoložení mala pocit, že ju hviezdy aj medvedík odsudzujú, a tak oči opuchnuté plačom nakoniec zavrela.

Spočiatku mala v úmysle tam ležať a plakať, kým nezamrzne. Odporný zážitok v nej vzbudzoval ochromujúcu hanbu, takže sotva vládala dýchať, nič iné. Nezáležalo na tom, že bola obeť. V tom momente kládla všetko za vinu sebe. Nemala piť. Mala sa brániť. Mala nahlas kričať NIE namiesto toho, aby len plakala a mumlala akési chabé, sotva zrozumiteľné námietky. Mala...

Potom by sa to nestalo.

Nakoniec ju zachránilo náhle uvedomenie, že nie je veľmi dobre schovaná. Odmietla zostať ležať pri košoch, s holým zadkom a odretými kolenami na očiach starším spolužiakom a všetkým, ktorí budú odchádzať z večierka. Musela vypustiť dušu niekde inde.

Podarilo sa jej vyškriabať na nohy a upraviť si potrhané, ušpičené sviatočné šaty. Medzitým striedavo zvracala a pľula.

Našla len jednu topánku a nemala silu zbierať všetko, čo jej vypadlo z kabelky a vysypalo sa všade naokolo. Vystačila si s telefónom a kľúčmi, kozmetiku mohol vziať čert.

Keď sa potácala k domovu, zľutoval sa nad ňou jeden taxikár. Pomohol jej nastúpiť do auta, správne vyhodnotil situáciu